

Arrest

**nr. 338 827 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DARESHOERI
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. DARESHOERI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster heeft de Colombiaanse nationaliteit. Zij dient op 31 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op 21 februari 2025 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 maart 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op [XXX] in Medellín, gelegen in het Colombiaanse departement Antioquia.

U groeide op bij uw ouders en heeft één zus. Uw moeder overleed in 2018. Uw vader en zus wonen actueel nog steeds in Medellín.

U behaalde een bachelor in grafisch ontwerp en marketing. Na uw studies begon u te werken in de verkoopsector. U werkte in verschillende kledijwinkels en was winkelverantwoordelijke.

U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U bent in 2021-2022 een gota a gota lening aangegaan bij de beruchte groeperingen La Terrassa en Oficina Envigado. Deze laatste werd destijds geleid door Pablo Escobar.

Men leende u geld uit en de uitleners werden steeds agressiever. U werd bedreigd, afgeperst en moest steeds meer betalen ook al had u alles al afbetaald.

U belandde in een hopeloze situatie waarin u geen geld meer had en u besloot om het land te verlaten, wat u deed op 24 mei 2023.

Uw nicht en haar moeder leenden u 7.000.000 Colombiaanse peso (+/- 1.550 EURO) zodat u een vliegtuigticket naar België kon kopen.

Op 31 mei 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.

U vreest bij terugkeer naar Colombia dat u vermoord zal worden door Oficina Envigado en/of door La Terrassa.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele Colombiaanse paspoort en identiteitskaart. In kopie: uw geboorteaktes, twee klachten, een document van uw advocaat in België, een bericht in verband met een geldschuld op sociale media verspreid, een notariële akte. Ook legde u een usb-geheugenstick neer, met daarop een screenshot van een gesprek via Telegram en een korte video van uw straat en huis in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest dat u bij terugkeer naar Colombia vermoord zou worden omdat u in Colombia gestopt bent uw schulden terug te betalen (CGVS p. 17).

Het relaas waarop uw aanvraag voor internationale bescherming is gebaseerd, is omwille van de volgende redenen niet geloofwaardig.

Uw verklaringen zijn behept met tal van vaagheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden, zodat uw relaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

Uit landeninformatie, toegevoegd aan uw administratief dossier (zie blauwe kaft), blijkt dat gota a gota (oftewel druppel voor druppel) staat voor een systeem van illegale leningen waarbij kredietverstrekkers

leningen aanbieden tegen hoge woekerrentes. Gewone burgers of handelaren die geen toegang hebben tot officiële leningen wenden zich tot dit soort van illegale leningen waarbij ze kleine sommen geld lenen tegen hoge intresten. Nadat men de som geld heeft ontvangen, krijgt de ontlener gemiddeld een twintig à dertig dagen de tijd om het geld terug te betalen, en dit aan een hoge intrest tussen de 10% à 40%. Meestal dient er dagelijks te worden terugbetaald. De terugbetalingen worden nauwkeurig bijgehouden door de kredietverstrekkers. Wanneer men het geld niet tijdig kan betalen, kan men zich verwachten aan diverse bedreigingen, al dan niet met geweld. Uit onderzoek blijkt dat er een aantal gemeenschappelijke kenmerken van dit type leningen kunnen genoemd worden. Zo gaat het steeds om kortlopende leningen, die soms wel met enkele maanden worden verlengd. De rente moet zeer regelmatig, dagelijks tot maandelijks, worden afbetaald. De geldschietters vereisen soms ook een soort van garantie, bijvoorbeeld in de vorm van een eigendom, alvorens het geld over te maken. De rentetarieven overschrijden steeds de officiële tarieven. De geldschietters maken zich schuldig aan intimidatie, afpersing, inbeslagnames, ontvoeringen en moord. Volgens verder onderzoek blijken de gota a gota organisaties steeds meer digitaal te werken en worden er nu tal van apps gebruikt om klanten te ronselen en die tot dagelijkse betalingen aan te zetten. Dit brengt met zich mee dat het voor de autoriteiten nog moeilijker is om deze leningen te bestrijden en voor de ronselaars nog gemakkelijker om slachtoffers te vinden (zie COI Focus, Colombia, Gota a gota, CGVS Cedoca, 7 januari 2020, p. 4-9). Uit andere landeninformatie blijkt dat de ontleners die niet terugbetalen, snel het slachtoffer worden van bedreigingen aan hun adres en aan dat van hun familie, alsook slachtoffer van verlies van hun eigendommen of identiteitsdocumenten, van afpersing, diefstal, ontheemding, verwondingen en moord. De gevolgen van niet terugbetaling kunnen ook chantage, jobverlies, intimidatie, doodsb bedreigingen en fysiek gevaar voor zichzelf en de familieleden zijn (vrije vertaling, zie EUAA Colombia Country Focus, "Gota a gota loans", december 2022, p. 115, informatie eveneens toegevoegd aan uw administratief dossier).

Zoals hierna zal blijken, strookt wat u vertelde over de beweerdelijk door u afgesloten gota a gota lening niet met deze objectieve landeninformatie.

Om te beginnen was het bevreemdend dat u zelf de lening had geïnitieerd en zich daarbij geen zorgen had gemaakt (CGVS, p.12). U vertelde dat u thuis financieel wilde bijdragen, dat uw loon niet meer volstond na de corona pandemie en dat u 2.000.000 Colombiaanse peso (+/- 440 EURO) nodig had zodat u de gota a gota lening bent aangegaan (CGVS, p.12). U zei dat u op voorhand had geweten wat dergelijke gota a gota lening inhield en dat deze leningen illegaal waren, maar dat u er niet bij had stilgestaan en niet aan mogelijk gevaar had gedacht (CGVS, p.12). Het is bijzonder frappant dat u zich in het geheel geen rekenschap gaf van enig gevaar dat u bij het afsluiten van dergelijke zogenaamde gota a gota lening kon lopen, een nochtans gevaarlijke en illegale praktijk, zoals u zelf ook aangaf (CGVS p. 12, p.15, p.17).

Het is overigens opmerkelijk dat u een gota a gotalening zou zijn aangegaan, aangezien u spaargeld had, een loon had, en zelfs wat geld aan de kant had staan (CGVS, p.18). Over het feit dat u geld aan de kant had staan en toch dergelijke wurglening zou zijn aangegaan, had u zogezegd nooit over nagedacht (CGVS, p.18). Weinig aannemelijk.

Ook is er de vaststelling dat u dus blijkbaar geld nodig had, en u bijgevolg een gota a gota was aangegaan, omdat u 2.000.000 COP nodig had, want u wilde thuis bijdragen en uw loon daalde en u kon nergens anders terecht voor een lening (CGVS, p.12), maar dat u voor de betaling van uw vliegtuigticket naar België, nota bene niet minder dan 7.000.000 COP, geld heeft geleend van enkele familieleden (CGVS, p.18). Deze inconsistentie doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw verklaring dat u zogenaamd te beschaamd was om eerder geld van uw familie te lenen, in plaats van een gota a gota lening aan te gaan, kan geen verschoning bieden (CGVS, p.18).

Verder is opmerkelijk dat u de lening zelf aangevraagd heeft en dit via een klant in de winkel die u had verteld dat er iemand was die u gota a gota wilde lenen (CGVS, p.13). U had zelf contact opgenomen met behulp van een visitekaartje dat u had gekregen (CGVS, p.17). Dit is opmerkelijk, nu uit de hoger aangehaalde landeninformatie blijkt dat doorgaans de geldschietters mensen zelf gaan benaderen en hen leningen aanbieden. Het is enigszins bevreemdend dat dit in uw geval omgekeerd was.

Voorts waren uw verklaringen over het praktische verloop van de gota a gota lening uiterst vaag. Uit uw verklaringen vermag met andere woorden niet blijken dat u daadwerkelijk te maken kreeg met de gota a gota wurgpraktijken.

Het beweerdelijk aangaan van de gota a gota leningen is het feit waar u al uw problemen aan koppelt, zodat dit een cruciaal element is in uw relaas en er van u hieromtrent heel wat doorleefde kennis en verklaringen met details mochten verwacht worden.

U vertelde echter slechts op algemene wijze dat in het begin van de lening alles goed ging, dat u maandelijks werd betaald en dat u ook maandelijks afbetaalde tot ze op een bepaald moment meer geld begonnen

vragen (CGVS, p.13). Men vroeg u geld, en als u zei dat u de dag erna zou betalen, vroeg men u meer geld, en dat ging zo steeds verder (CGVS, p.13).

U kon ook niet voldoende gedetailleerd uitleggen hoe uw aan uw betaalverplichtingen diende te voldoen en bleef herhalen dat er u geld geleend werd, dat u diende terug te betalen en dat uw schuld steeds opliep (CGVS, p.13).

U bleef maar herhalen dat er u geld werd geleend, dat u moest terugbetalen en dat de intrest opliep waardoor u niet meer kon betalen (CGVS, p.13, p.14). Dergelijke vage verklaringen zijn op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat u daadwerkelijk een zogenaamde gota a gota lening afsloot.

Over de praktische modaliteiten van de lening bleef u ook te erg op de oppervlakte om enig geloof aan deze verklaringen te kunnen hechten. Zo kon u niet concreet uitleggen hoe u wist hoeveel u moest terugbetalen (CGVS, p.13). U vertelde hierover dat ze u dat zegden en dat u dan tot een akkoord kwam en men u dan zei hoeveel er betaald moest worden (CGVS, p.13). Vage verklaringen.

Verder doorgevraagd hoe er bij u geïnd werd, legde u uit dat eens u kapitaal had verzameld, u dan kon beslissen hoeveel u zou terugbetalen, maar dat u enkel intresten diende te betalen, en dat men u dan meer leende, en u zodoende geen enkele keuze had dan daar op in te gaan (CGVS, p.14). Bijzonder opmerkelijk in uw verklaringen was dat u aangaf dat er volgens u geen einddatum was waarop u moest betalen, die was "onbepaald", en dat u steeds intresten bleef betalen (CGVS, p.14). Alleszins vage verklaringen.

Nog verder doorgevraagd om concreet uit te leggen hoe en wat u moest terugbetalen, kwam u niet verder dan te zeggen dat u per maand intrest diende te betalen, en als er te laat werd betaald, er boetes verschuldigd waren (CGVS, p.14). Wederom oppervlakkige verklaringen voor iemand die stelt voor zijn leven te moeten vrezen omwille van het aangaan van een illegale lening.

Verder vertelde u dat men u via berichtjes duidelijk maakte wat u moest betalen, maar u kon van deze berichtjes niets van bewijze voorleggen (CGVS, p.14). U kon overigens geen enkel bewijs voorleggen: niet van de lening zelf, niet van de berichten die u ontvangen zou hebben, niet van de betalingen die u kreeg of zelf had gedaan (CGVS, p.14). Dit gebrek aan bewijs is uiterst opmerkelijk, aangezien u zelf vertelde dat alles via overschrijving, dus niet cash, en via berichten ging en u foto's stuurde van uw overschrijvingen aan de bankautomaat naar de schuldeisers (CGVS, p.13 en p.14). Zodoende is het bijzonder weinig plausibel dat u van al deze stukken en documenten niets meer kan voorleggen.

Zelfs van het beweerdelijke bericht dat men gestuurd zou hebben naar al uw contacten via sociale media (facebook en WhatsApp) ben u niet in staat om het originele bericht voor te leggen (CGVS, p.5). U legt enkel een afdruk neer van een getypte tekst op een A4 blad, niet gedateerd, zonder vermelding van afzender(s) of ontvanger(s) (zie uw stuk 8 in de map "Documenten" in het administratief dossier). Aan dergelijk document kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegekend. U vertelde dat u alles had gewist, maar u beloofde dat u navraag zou doen om het bericht alsnog op te vragen bij iemand in Colombia (CGVS, p.5). Ondanks deze belofte heeft het CGVS echter geen bijkomende stukken van u mogen ontvangen (CGVS, p.5 en p.20). Nochtans was het bericht naar al uw klanten, familie, bazen, vrienden, iedereen gestuurd en was dit uw "grootste schaamte ooit" (CGVS, p.5). Dat u dit originele bericht aldus niet voorlegt, door het eenvoudig bij iemand op te vragen, is frappant en komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede.

Het gebrek aan bewijs legde u uit door aan te geven dat u er nooit aan gedacht zou hebben dat u deze bewijzen nog nodig had en dat u zodoende alles had weggedaan, en ook de mobiele telefoon met alle informatie op, die had u niet meer (CGVS, p.14). Dergelijke blote beweringen overtuigen niet en doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. De geloofwaardigheid van uw vrees wordt overigens ook ondermijnd door uw verklaring dat u Colombia niet heeft verlaten met het doel om internationale bescherming te zoeken en u er dus niet bij stilgestaan had dat u dergelijke bewijzen nog nodig zou gehad hebben (CGVS, p.14).

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog verder duidelijk door de vaststelling dat u niet eens bij machte blijkt te concretiseren hoe en hoeveel u betaald heeft. U legde uit dat u 6.000.000 COP (+/- 1.330 EURO) en 20.000.000 COP (+/- 4.450 EURO) betaald had, meer dan het drievoudige van uw schuld (CGVS, p.14). Doorgevraagd naar een overzicht van uw betalingen, zei u dat u tot een akkoord was gekomen dat u 6.000.000 COP zou geven, en dat men dan gezegd zou hebben dat dit enkel boetes en intresten waren, waarna u verder betaalde tot u 20.000.000 COP had betaald (CGVS, p.14). Maar dan verder doorgevraagd hoe u wist wanneer u moest betalen, kwam u niet verder dan te zeggen dat uw schuld was opgelopen tot 20.000.000 COP en dat "alles toen ontplofte", want u had alles betaald en dan bent u gestopt met betalen (CGVS, p.14). Opnieuw zijn dit vage verklaringen waarmee uw geloofwaardigheid onderuit wordt gehaald.

Uw geloofwaardigheid wordt nog verder op de tocht gezet door de vaststelling dat u zelf aangaf dat u terecht was gekomen bij een van de gevaarlijkste gota a gota kredietverstrekkers van heel Colombia, namelijk bij een kantoor dat gelinkt was aan wijlen Pablo Escobar (CGVS, p.15). U zei ook dat dergelijke leningen doorgaans slecht aflopen, en de ontleners uit hun huis worden gejaagd, worden vermoord of verdwijnen als ze niet betalen (CGVS, p. 15). De familieleden van de ontleners wacht geen beter lot: zij worden vermoord of afgeperst als de ontleners zelf niet kan betalen (CGVS, p.15). Uw relaas ontbreekt het dan ook aan interne logica, aangezien u vertelde dat uw schuldeisers, die u zouden vermoorden en kostte wat het kost willen dat u hen betaalt, uw familie in Colombia met rust laten (CGVS, p.10, p18). U zei dat er na uw vertrek uit Colombia niets meer gebeurd is in verband met uw problemen (CGVS, p.17). Indien uw geldschietters het werkelijk op uw leven zouden gemunt hebben, zoals u voorhoudt, is allesbehalve logisch dat zij uw in Colombia achtergebleven familie niet op een of andere manier viseren, teneinde u onder druk te zetten. Dit geldt eens te meer aangezien u zelf verklaarde dat veel familieleden in dergelijke situaties worden vermoord of afgeperst (CGVS, p.15). U werd met deze inconsistentie geconfronteerd, waarop u geen uitleg kon geven en dit ook niet wist, want uw familieleden waren inderdaad kwetsbaar (CGVS, p.18). U zei dat het misschien god was die u beschermde (CGVS, p.18). Uw verwijzing naar mogelijke goddelijke interventies kan het vastgestelde gebrek aan plausibiliteit evident niet opheffen.

Niet in het minst dient hier aan te worden toegevoegd dat aangezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het feit van het aangaan van de gota a gota leningen, er aan uw verklaarde vervolgingsfeiten ook geen geloof kan worden gehecht. U was overigens niet bij machte gedetailleerd en chronologisch vertellen wat er precies gebeurde en u bleef, ondanks herhaaldelijk verzoek tot concretisering, op algemene samenvattende wijze vertellen dat u een lening was aangegaan en men steeds agressiever werd, u elke dag berichten kreeg, u werd beledigd met scheldwoorden en men u bedreigde waarbij u steeds meer diende te betalen (CGVS, p.16).

Hier moet aan worden toegevoegd dat er een opmerkelijk lang tijdsverloop zit in uw verhaal, waarbij u naar eigen zeggen de eerste lening zou hebben afgesloten vier jaar geleden, in 2021-2022 (CGVS, p.12). Maar uiteindelijk heeft u pas in mei 2023 het land verlaten (CGVS, p.7). Dat u daarbij zogenaamd gedurende een jaar lang, elke dag, zelfs zon- en feestdagen, de hele tijd werd bedreigd en lastig gevallen, zonder dat men concreet tot repercussies zou zijn overgegaan, is ook niet erg aannemelijk (CGVS, p.17). U schetst immers een beeld van aanslepende bedreigingen en vertelde dat u constant werd belaagd, op mondelinge wijze, dat men u kwam opzoeken en u beledigde en u verbaal onder druk zette (CGVS, p.16), maar de facto ging het niet verder dan dat. Men kan zich in deze de vraag stellen met welke reden uw agressieve geldschietters, indien zij werkelijk u of uw familie zouden willen vermoorden omdat u niet meer betaalde en stopte met betalen, zich de moeite zou blijven getroosten om zagezegd onophoudelijk bedreigingen u richting uit te sturen zonder eigenlijk ook maar enige verdere concrete repercussies hieromtrent te ondernemen en u op die manier zelfs blijvend de mogelijkheid zou hebben geboden om te ontkomen. Uw verklaringen gaan trouwens in tegen de objectieve landeninformatie (ibid., cfr supra), waarbij er bij gota a gota leningen aan schuldenaar veel minder respijt en bewegingsruimte wordt gelaten dan bij u het geval was.

Aan dit alles moet worden toegevoegd dat het CGVS erop wijst dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen wanneer de mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming bij nationale overheden redelijkerwijs zijn uitgeput, wat bij u niet het geval is. U gaf aan dat u twee klachten heeft ingediend, waarvan één klacht online op de dag voor u vertrok (CGVS, p.3) en een andere klacht had u eerder ingediend bij de inspectie (CGVS, p.4). U legde uit het stil bleef aan de zijde van de overheid nadat u deze klachten had ingediend en dat u daarom ook naar België was gekomen omdat u merkte dat u niets van bescherming kreeg (CGVS, p.4). Ten eerste mag het natuurlijk niet verbazen dat u geen bescherming van de Colombiaanse overheid kreeg als u pas een klacht indiende op de dag van uw vertrek uit het land. En wat de eerdere klacht betreft bij de inspectie, vertelde u dat u nadien een telefoonnummer kreeg waar u naar kon bellen als u bescherming nodig had (CGVS, p.4). U zei dat u dit nummer twee maal had gebeld, maar dat ze niets deden en dat u zodoende aan de security van de winkel waar u werkte bescherming zou vragen, dewelke op hun beurt dan naar de politie kon bellen (CGVS, p.4). Met deze verklaringen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u geen beroep kon doen op overheidsbescherming van Colombia, noch dat u alle mogelijkheden daartoe heeft uitgeput.

Hieraan wil het CGVS toevoegen dat de klacht bij de Fiscalia, die u online indiende (stuk 5) niet meer dan een eenzijdige verklaring is, en dat eenieder online uiteindelijk kan verklaren wat hij wil. Uw andere klacht dateert van 29 december 2022 en blijkt na vertaling door het CGVS, alsook na confrontatie tijdens het persoonlijk onderhoud niets met uw huidig verzoek om internationale bescherming te maken te hebben (uw stuk 6 en CGVS, p.19).

De geloofwaardigheid van uw geschetste vrees wordt zodoende nog verder ernstig gerelativeerd. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Samengevat, het gegeven dat u nooit ernstige pogingen hebt ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw vrees en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Wat betreft de mogelijkheid tot subsidiaire bescherming, dient als volgt te worden geoordeeld. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich

mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft de door u neergelegde stukken, dient te worden opgemerkt dat deze niet volstaan om afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw vermeende vrees. Uw Colombiaans paspoort en identiteitskaart, alsook uw geboorteaktes tonen uw identiteit aan, dewelke niet ter discussie staat (uw stukken 1 t.e.m. 4). Uw klachten (stukken 5 en 6) werden supra reeds uitgebreid besproken. Het document van uw advocaat in België en een notariële akte van Colombia zijn niet relevant in uw dossier (uw stukken 7 en 10). Het vermeend via sociale media verspreide bericht werd supra reeds besproken en mist, zoals vastgesteld, objectieve bewijswaarde. Tot slot, wat de inhoud van uw usb-geheugenstick betreft. Hierop staan twee stukken: een screenshot van een gesprek via Telegram en een video van een straatbeeld van zeven seconden (stuk 10). Aan de screenshot van het bericht, beweerdelijk verstuurd tussen uw nicht K. en H. kan geen bewijswaarde worden verleend, want hierover verklaarde u dat dit bericht werd verstuurd vanuit een vals profiel naar uw nicht (CGVS, p.19). Het korte filmpje van enkele seconden geeft de weergave van een straatbeeld met passage van mensen op de openbare weg (CGVS, p.11). U zegt hiermee te willen aantonen dat men naar u zoek was en de hele tijd rond uw huis hingen en u wil hiermee aantonen dat u overal lastig gevallen werd (CGVS, p.11). Een en ander kan echter geenszins uit dit zeer korte filmpje afgeleid worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) in samenhang met een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst betoogt verzoekster dat de beoordeling van de verwerende partij niet is gebaseerd op een objectieve lezing van het persoonlijk onderhoud. Zij houdt voor dat haar verklaringen coherent, chronologisch opgebouwd zijn en aansluiten bij de gekende werkwijzen van informele kredietsysteemstructuren zoals *gota a gota*, zoals ook wordt erkend in diverse landenrapporten waarnaar de verwerende partij zelf verwijst. De verwerende partij bouwt haar afwijzing op een subjectieve interpretatie van verklaringen, een te enge lezing van landeninformatie, en een onevenredige bewijsvereiste die in strijd is met het internationaal beschermingsrecht. De beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekster gebeurde aldus in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en de internationale richtsnoeren zoals uitgevaardigd door UNHCR.

Verder hekelt verzoekster dat haar beschermingsverzoek wordt afgewezen omdat zij geen objectieve bewijsstukken heeft kunnen voorleggen van de door haar beschreven lening en ontvangen bedreigingen. Zij stelt dat de redenering in de bestreden beslissing geen steek houdt en zowel haar contextuele kwetsbaarheid als de internationaal erkende standaarden inzake bewijsnood bij verzoeken om internationale bescherming miskent. Zij verwijst hierbij naar de 'UNHCR handleiding inzake geloofwaardigheidsbeoordeling in asielprocedures' (*UNHCR, Credibility Assessment in Asylum Procedures: A Practical Guide, mei 2013*). Verzoekster meent dat haar verklaringen over het *gota a gota*-systeem in die zin perfect te rijmen zijn met de situatie waarin objectieve bewijsvoering moeilijk of zelfs onmogelijk is.

Bovendien kan verzoekster zich niet vinden in de motivering van de bestreden beslissing waar in de inleiding wordt gesteld dat haar verklaringen tegenstrijdigheden bevatten, daar noch uit de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch uit het persoonlijk onderhoud bij het CGVS enig element blijkt dat intern tegenstrijdig of onverenigbaar zou zijn.

Tot slot hekelt verzoekster waar de verwerende partij motiveert dat haar gedrag en houding, namelijk omdat zij in 2023 nog in staat was om hulp te zoeken maar pas laat haar land verliet, het risico voor een vrees voor vervolging relativeren. Deze stelling miskent het feit dat mensen in noodsituaties vaak in een langdurig proces van inschattingangst, afhankelijkheid en sociaal isolement verkeren, waardoor zij pas op een later moment tot actie overgaan.

Vervolgens kan verzoekster zich niet vinden in de motivering in de bestreden beslissing waarin haar wordt verweten geen ernstige pogingen te hebben ondernomen om bescherming te vragen aan de Colombiaanse overheden. Verzoekster meent verder dat de verplichting tot het invoeren van nationale bescherming geen absolute eis is, maar dit steeds moet worden beoordeeld in het licht van de feitelijke omstandigheden, waaronder de doeltreffendheid van de bescherming, het vertrouwen in die instanties, en de aard van de dreiging. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij verzuimd heeft om na te gaan of zij in haar specifieke situatie – als vrouw, alleenstaand, met schulden, bedreigd door georganiseerde actoren – realistisch gezien effectieve bescherming kon verkrijgen.

Voorts kan verzoekster zich niet vinden in de motivering van de verwerende partij waarbij zij stelt dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Colombia, aangezien de algemene veiligheidssituatie in Colombia verbeterd zou zijn, het conflict zich enkel tot bepaalde rurale departementen zou beperken en verzoekster geen slachtoffer zou zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenwel komt verzoekster uit Medellín, een stad waar de *gota a gota*-systemen sterk vertegenwoordigd zijn, en waar de grenzen tussen criminele netwerken, paramilitaire opvolgers en lokale instellingen vervagen, waardoor de onveiligheid zich niet beperkt tot plattelandsgebieden. Verzoekster verwijst naar het EUAA-rapport, waarin expliciet wordt vermeld dat in veel regio's van Colombia – waaronder stedelijke zones – slachtoffers van criminele afpersing geen toegang hebben tot effectieve bescherming en dat geweldplegers bijna volledig straffeloos opereren (EUAA COI, p. 79–81). Dit geldt des te meer wanneer, zoals hier, slachtoffers zich reeds tot de autoriteiten richtten zonder enig gevolg. De bedreigingen tegen verzoekster waren persoonlijk tot haar gericht, herhaaldelijk en hadden een reëel psychologisch effect, waardoor haar situatie voldoet aan de vereisten beschreven in relevante Europese rechtspraak met betrekking tot de individuele situatie van een verzoeker om internationale bescherming.

De verwerende partij stelt dat *gota a gota*-praktijken onder "gemeenrechtelijke criminaliteit" vallen en dus geen grond kunnen vormen voor subsidiaire bescherming. Deze redenering is juridisch onjuist. Het Hof van Justitie heeft immers in zijn arrest *Elgafaji* bevestigd dat ook crimineel geweld van niet-statelijke actoren kan leiden tot subsidiaire bescherming wanneer de staat niet in staat of niet bereid is bescherming te bieden.

Hierbij verwijst verzoekster nog naar de escalatie van het geweld en de afkondiging van de noodtoestand in januari 2025. Zij verwijst hiervoor naar een nieuwsbericht waaruit blijkt dat de ontwikkelingen niet louter van regionale aard zijn, dat de gewapende conflicten opnieuw aan intensiteit winnen, en dat de Colombiaanse staat niet in staat is om duurzame veiligheid of bescherming te bieden. Deze toestand bevestigt het bestaan

van willekeurig geweld van een zodanige intensiteit dat ook personen zonder specifieke betrokkenheid bij het conflict het risico lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot betoogt verzoekster dat zij zich in een situatie van ernstige kwetsbaarheid bevindt, zowel op psychisch, sociaal als medisch vlak. Zij kampt met psychische en medische klachten, waaronder hartproblemen, waarvoor zij in België momenteel wordt opgevolgd.

Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 4 augustus 2025 dient verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in met volgende stukken:

- verslagen klinisch psycholoog van 15 april en 3 juli 2025;
- medische verslagen van 5 april en 8 april 2025.

3.2. Op 6 augustus 2025 voegt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota bij, waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 10 april 2025 (met consulteerbare weblink).

4. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*"

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeiën uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de

omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/3, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. In de bestreden beslissing wordt met recht gemotiveerd: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven, zoals hierna zal blijken.

In voorliggend verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij zich in een situatie van ernstige kwetsbaarheid bevindt, op zowel psychisch, sociaal als medisch vlak. Zij stelt te kampen met psychische en medische klachten, waarvoor zij in België opgevolgd wordt, en zij geeft aan dat medische attesten ter ondersteuning van haar toestand in de loop van de procedure zullen worden bijgebracht. Op 4 augustus 2025, enkele dagen voor de terechtzitting van 8 augustus 2025, dient zij een aanvullende nota in waaraan zij medische stukken toevoegt. Verder betoogt verzoekster in voorliggend verzoekschrift dat zij haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aflegde zonder de aanwezigheid van een advocaat, hetgeen haar gevoel van onveiligheid en stress aanzienlijk vergrootte, zeker gelet op haar medisch kwetsbare toestand.

De Raad wijst er vooreerst op dat er geen wettelijke bepaling voorhanden is die de DVZ of het CGVS verplicht verzoekers om internationale bescherming tijdens hun interview en persoonlijk onderhoud te laten bijstaan door een advocaat. Er is de Raad overigens geen bepaling bekend die voorziet in de mogelijkheid zich bij de DVZ te laten bijstaan door een advocaat, en bij het CGVS betreft het enkel een mogelijkheid tot bijstand door een advocaat. Verzoekster toont verder niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon bij de DVZ en op het CGVS met zich meebrengt dat haar verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend.

De door verzoekster afgelegde verklaringen bij de DVZ werden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft haar verklaringen onjuist weer te geven, hetgeen als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Verzoekster toont bovendien niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de DVZ.

Waar verzoekster nog opmerkt dat zij bij het CGVS werd gehoord zonder bijstand van een advocaat, blijkt uit het administratief dossier dat zij een beschermingsverzoek indiende op 31 mei 2023 en werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 21 februari 2025. Verzoekster had dus ruim de tijd om de nodige stappen te ondernemen teneinde de bijstand van een advocaat te verkrijgen. Verzoekster gaat er verder aan voorbij dat de oproepingsbrief van het CGVS van 24 januari 2025 voor een persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangeeft dat zij zich op de dag van het onderhoud kan laten bijstaan door een advocaat en/of vertrouwenspersoon. Hierbij kan dienstig worden verwezen naar artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) waarin tevens wordt gestipuleerd dat (onder voorbehoud van artikel 57/1, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, quod non in casu) de afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon het CGVS niet belet een verzoeker persoonlijk te horen. De Raad benadrukt dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de bijstand door een advocaat betreft. Indien zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de bijstand van een advocaat wenste, was het haar taak om zich op diligente en alerte wijze te organiseren met het oog op bijstand door een advocaat van haar keuze. Verzoekster toont ook hier niet aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij het CGVS, te meer daar het een advocaat niet is toegestaan om tussen te komen tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit niets blijkt dat zij bezwaar maakte om te worden gehoord zonder bijstand van een advocaat. Door er louter op te wijzen dat zij niet vergezeld was van een advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, toont verzoekster evenmin aan dat er gedurende dit persoonlijk onderhoud fouten zouden zijn gebeurd of dat de beslissing anders zou zijn geweest indien zij wel vergezeld was geweest van een advocaat. Bovendien blijkt uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat verzoekster bevestigde dat haar interview bij de DVZ goed is verlopen (NPO, p.2). Hetzelfde geldt voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (NPO, p. 20), waarbij zij aan het einde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde alle persoonlijke redenen uiteen te hebben gezet die aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit Colombia, zonder enigszins gewag te maken van moeilijkheden omwille van de afwezigheid van een advocaat. Verzoekster had bovendien overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet gebruik kunnen maken van de mogelijkheid om opmerkingen over te maken met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud, maar heeft dit geheel nagelaten.

Waar verzoekster nog aanstipt dat de afwezigheid van een advocaat haar gevoel van onveiligheid en stress aanzienlijk vergrootte, stelt de Raad vast dat zij dit geenszins in concreto toelicht. Het indienen van een beschermingsverzoek impliceert op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster (kunnen) bieden. Bij deze benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst moeten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek.

Dit geldt ook voor een persoonlijk onderhoud zonder bijstand van een advocaat. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een niet nader gespecificeerd "gevoel van onveiligheid" kan bijgevolg geen reden zijn voor het niet afleggen van volwaardige, gedetailleerde en volledige verklaringen. De Raad merkt in dit verband nog verder op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoekster toont niet aan dat stress het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar persoonlijk onderhoud. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekster was immers in staat om op de haar gestelde vragen te antwoorden en kon de redenen van haar vrees op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het persoonlijk onderhoud zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. In het begin van het persoonlijk onderhoud gaf verzoekster toe dat ze nerveus was omdat ze al lang aan het wachten was, maar dat ze zich heel goed voelt hier en op haar gemak is (NPO, p.2). Bovendien verklaarde verzoekster na het persoonlijk onderhoud nog dat zij opgelucht was dat zij over haar problemen kon vertellen, dat zij het gevoel heeft dat er aandacht aan haar wordt besteed, dat zij het 'fantastisch' vond dat zij op de DVZ en tijdens haar persoonlijk onderhoud dezelfde tolk had, dat de protection officer 'fantastisch' was en tot slot dat ze heel tevreden is dat het goed gegaan was (NPO, p.20). Hieruit kan geenszins blijken dat verzoekster enig gevoel van onveiligheid heeft ervaren. Verzoeksters betoog kan daarom niet worden gevolgd. Verzoekster laat bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze de afwezigheid van een advocaat het beantwoorden van de vragen op het CGVS zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat uit de door verzoekster bijgebrachte attesten geenszins kan worden afgeleid dat zij als gevolg van een psychische kwetsbaarheid niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure of volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad merkt hierbij op dat deze attesten niet voorlagen tijdens de administratieve procedure, waardoor de verwerende partij niet in de mogelijkheid was hiermee rekening te houden. Verzoekster heeft bovendien op geen enkel moment aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen. In overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, werd verzoekster de mogelijkheid geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit haar eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Zij maakte evenwel geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden). Zij heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, noch omwille van enige andere reden. Ook op het CGVS maakte zij geen dergelijke noden kenbaar.

In het bijgebrachte attest van 15 april 2025 van een erkend klinisch psycholoog kan worden gelezen dat verzoekster op 15 april 2025 haar eerste afspraak had, dat zij verder opgevolgd zal worden om haar mentale gezondheid te verbeteren en dit in het kader van 'existentiële psychotherapie'. In het attest wordt gesteld dat de klinische psychologe tijdens de sessie van 15 april 2025 "*de noodzaak heeft beoordeeld om verzoekster te behandelen en met haar een psychotherapeutisch werk voort te zetten om haar bewust te maken en haar te helpen de psychologische aspecten die ze heeft beschreven in evenwicht te brengen*" (vrije vertaling: "*Au cours de la séance, j'ai évalué la nécessité de prendre en charge (xxx) et de poursuivre avec elle un travail psychothérapeutique afin de la sensibiliser et de l'aider à équilibrer les aspects psychologiques qu'elle a décrits.*") Verder wordt uitgelegd dat deze 'existentiële psychotherapie' de nadruk legt op het onderzoeken en ontwikkelen van de zin van het leven, zich concentreert op emotionele ervaringen en besluitvorming, en de verantwoordelijkheid van de persoon voor zijn eigen bestaan benadrukt. In het attest van 3 juli 2025 bevestigt de klinisch psycholoog enkel dat een tweede sessie heeft plaatsgevonden, namelijk op 1 juli 2025. Geen van beide attesten maakt evenwel melding van enige diagnose of geeft enige duidelijke verheldering over de concrete mentale gezondheidstoestand van verzoekster. Dat verzoekster psychisch kwetsbaar zou zijn, kan niet in deze attesten worden gelezen; enkel dat er sprake is van een therapeutische relatie om verzoeksters mentale gezondheid te verbeteren. Uit deze psychologische attesten kan niet blijken dat verzoekster omwille van haar mentale gezondheid niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het verwerven van internationale bescherming, noch dat zij niet in staat zou zijn om in het kader van haar beschermingsverzoek coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek. Uit deze attesten kan niet worden afgeleid dat verzoekster niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure inzake internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader het gehoor bij het CGVS te volbrengen, om haar vluchtrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar geen specifieke steunmaatregelen werden verleend. Dit blijkt evenmin uit het verloop van het persoonlijk onderhoud, zoals hierboven reeds uiteengezet. Uit niets blijkt dat er sprake is van een aantasting van verzoeksters geheugen en cognitieve vermogens, laat staan dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. De attesten duiden verder niet concreet welke impact verzoeksters mentale gezondheid zou hebben op een deelname aan onderhavige procedure. Uit geen van de door haar

voorgelegde attestaten kan worden afgeleid dat verzoeksters cognitieve vermogens en geheugenfuncties zodanig zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid of ontvankelijkheid te beoordelen. Nergens in de voormelde attestaten wordt in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de mentale gezondheid van verzoekster een deelname aan persoonlijk onderhoud op het CGVS zou verhinderen of bemoeilijken.

Ook legt verzoekster medische verslagen van 5 en 8 april 2025 voor. Zij betoogt in haar aanvullende nota dat zij sinds begin april 2025 onder cardiologisch toezicht staat wegens klachten van pijn op de borst, hoofdpijn, angstgevoelens en een familiale voorgeschiedenis van trombose. Verzoekster voert aan dat uit het verslag van 5 april 2025 blijkt dat zij lijdt aan aanzienlijke angst en psychosomatische klachten, wat mede samenhangt met haar traumatische ervaringen en de familiale cardiovasculaire belasting. Verzoekster kan in haar betoog echter niet worden gevolgd. Uit de twee medische verslagen van 5 en 8 april 2025 blijkt enkel dat verzoekster de maand voorafgaand aan de afspraken hoofdpijn had en dat zij angstig was wegens haar familiale voorgeschiedenis van trombose. De arts verwees verzoekster op 5 april 2025 door wegens haar ademhalingsproblemen. Op 8 april 2025 had zij haar cardiologisch onderzoek, en verzoekster verklaarde toen dat zij pijn op de borst heeft gehad. Er worden geen onregelmatigheden of afwijkingen opgemerkt. De cardioloog sluit het verslag af met de vermelding van 'normaal cardiologisch onderzoek' en hij stelt dat geen behandelingen nodig zijn. Ook in deze medische verslagen kan niet worden gelezen dat verzoeksters gezondheidsklachten enige impact hadden op haar vermogen om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het verwerven van internationale bescherming, noch dat zij niet in staat zou zijn om in het kader van haar beschermingsverzoek coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek, noch dat ze enige invloed hadden op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling. Verzoekster duidt dit ook niet aan in de aanvullende nota, noch ter terechtzitting.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoekster werd gehinderd door eventuele mentale of fysieke gezondheidsproblemen en dat zij in tegendeel in staat bleek de haar gestelde vragen te begrijpen en vlot te beantwoorden. Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekster in staat was om op een zelfstandige en functionele manier verklaringen af te leggen. Verder heeft zij geen enkel gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of volwaardige verklaringen af te leggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op 21 februari 2025 gaf zij aan dat zij in goede gezondheid verkeerde en zowel fysiek als mentaal in staat was om het interview te doen (NPO, p. 2, 3).

Verzoekster laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar mentale en/of fysieke gezondheidstoestand het beantwoorden van de vragen op het CGVS zou hebben beïnvloed of van invloed zou zijn geweest op haar gezegden. Evenmin toont zij aan dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat het persoonlijk onderhoud anders zou zijn verlopen indien zij op een andere manier zou zijn gehoord.

Gelet op voorgaande, toont verzoekster niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

6.2. Verzoekster verklaart een *gota a gota*-lening te hebben afgesloten en vreest bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord omdat zij inmiddels is gestopt met haar schulden terug te betalen.

6.3. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden besloten dat verzoekster middels haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aanneemelijk maakt, omdat haar relaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

Het besluit dat haar vluchtrelaas niet geloofwaardig is, steunt, onder meer, op volgende vaststellingen, die kunnen worden samengevat als volgt:

(i) verzoeksters verklaringen over de beweerdelijk door haar afgesloten *gota a gota*-lening stroken niet met de objectieve landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en zijn behept met tal van vaagheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden, omdat, onder meer:

(a) verzoekster de lening zelf geïnitieerd had en geen rekenschap gaf van enig gevaar dat zij bij het afsluiten van dergelijke lening kon lopen, hoewel zij zelf aangaf dat het een gevaarlijke en illegale praktijk was;

(b) het weinig aanneemelijk is dat zij deze wurglening aanging zonder te hebben nagedacht over het feit dat ze spaargeld en wat geld aan de kant had staan; en,

(c) zij voor de betaling van haar vliegticket en vertrek uit Colombia wel een lening aanging bij enkele familieleden, te meer zij nog verklaarde dat zij een *gota a gota*-lening aanging omdat ze beschaamd was om geld van haar familie te lenen;

(ii) verzoeksters verklaringen over het praktische verloop van de *gota a gota*-lening zijn uiterst vaag, omdat:
(a) zij slechts op algemene wijze verklaart dat in het begin van de lening alles goed ging tot zij op een bepaald moment meer geld begonnen te vragen;
(b) zij niet voldoende gedetailleerd uitlegt hoe zij aan de betaalverplichtingen diende te voldoen; en
(c) zij aan de oppervlakte blijft over de praktische modaliteiten van de lening en de terugbetaling ervan, waardoor niet kan blijken dat zij daadwerkelijk te maken kreeg met de *gota a gota*-wurgpraktijken;

(iii) wat betreft de berichten die verzoekster ontving waarin duidelijk gemaakt werd wat zij moest betalen, is het weinig plausibel dat zij van alle stukken en documenten niets meer kan voorleggen omdat zij alles gewist had, te meer alles via berichten en overschrijvingen gebeurde en het originele bericht naar heel haar netwerk verstuurd werd en de geloofwaardigheid van haar vrees wordt ook ondermijnd door haar verklaring dat zij Colombia niet heeft verlaten met het doel om internationale bescherming te zoeken en zij er dus niet had bij stilgestaan dat zij dergelijke bewijzen nog nodig zou hebben;

(iv) verzoekster kan niet concretiseren hoe en hoeveel zij betaald heeft en blijft bij algemene verklaringen;

(v) zij beweert dat zij terecht was gekomen bij een van de gevaarlijkste *gota a gota*-kredietverstrekkers van heel Colombia waar dergelijke leningen doorgaans slecht aflopen, en de ontleners uit hun huis worden gejaagd, worden vermoord of verdwijnen als ze niet betalen en dat ook hun familieleden worden afgeperst en vermoord, maar dat haar familieleden met rust worden gelaten, waarbij verzoekster louter verwijst naar mogelijke goddelijke interventies;

(vi) er zit een opmerkelijk lang tijdsverloop in haar verhaal, waarbij zij naar eigen zeggen de eerste lening in 2021-2022 zou hebben afgesloten, en uiteindelijk pas in mei 2023 het land verliet, en verzoeksters verklaringen dat zij een jaar lang, elke dag bedreigd werd zonder dat men concreet tot repercussies zou zijn overgegaan, zijn niet aannemelijk, zeker in de door haar geschetste context;

(vii) de andere door verzoekster neergelegde stukken volstaan niet om afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot de ongelooftwaardigheid van haar vermeende vrees.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die het geheel van bovenstaande motieven, - die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier alsook voldoende determinerend zijn zodat op grond hiervan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas -, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij in gebreke blijft.

6.4. De Raad stelt in navolging van de verwerende partij vast dat verzoeksters verklaringen zijn behept met vaagheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden, waardoor haar relaas als ongelooftwaardig moet worden beschouwd, en dat haar verklaringen niet stroken met de beschikbare informatie over *gota a gota*-leningen. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongelooftwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

De Raad stipt hierbij aan dat de aannemelijkheid van verzoeksters verklaringen werd beoordeeld in het licht van de door haar geschetste omstandigheden van haar individuele situatie alsook in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie.

6.5. Wat betreft het *gota a gota*-systeem wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:
“Uit landeninformatie, toegevoegd aan uw administratief dossier (zie blauwe kaff), blijkt dat gota a gota (oftewel druppel voor druppel) staat voor een systeem van illegale leningen waarbij kredietverstrekkers leningen aanbieden tegen hoge woekerrentes. Gewone burgers of handelaren die geen toegang hebben tot officiële leningen wenden zich tot dit soort van illegale leningen waarbij ze kleine sommen geld lenen tegen hoge intresten. Nadat men de som geld heeft ontvangen, krijgt de ontleners gemiddeld een twintig à dertig dagen de tijd om het geld terug te betalen, en dit aan een hoge intrest tussen de 10% à 40%. Meestal dient er dagelijks te worden terugbetaald. De terugbetalingen worden nauwkeurig bijgehouden door de kredietverstrekkers. Wanneer men het geld niet tijdig kan betalen, kan men zich verwachten aan diverse bedreigingen, al dan niet met geweld. Uit onderzoek blijkt dat er een aantal gemeenschappelijke kenmerken van dit type leningen kunnen genoemd worden. Zo gaat het steeds om kortlopende leningen, die soms wel

met enkele maanden worden verlengd. De rente moet zeer regelmatig, dagelijks tot maandelijks, worden afbetaald. De geldschieters vereisen soms ook een soort van garantie, bijvoorbeeld in de vorm van een eigendom, alvorens het geld over te maken. De rentetarieven overschrijden steeds de officiële tarieven. De geldschieters maken zich schuldig aan intimidatie, afpersing, inbeslagnames, ontvoeringen en moord. Volgens verder onderzoek blijken de gota a gota organisaties steeds meer digitaal te werken en worden er nu tal van apps gebruikt om klanten te ronselen en die tot dagelijkse betalingen aan te zetten. Dit brengt met zich mee dat het voor de autoriteiten nog moeilijker is om deze leningen te bestrijden en voor de ronselaars nog gemakkelijker om slachtoffers te vinden (zie COI Focus, Colombia, Gota a gota, CGVS Cedoca, 7 januari 2020, p. 4-9). Uit andere landeninformatie blijkt dat de ontleners die niet terugbetalen, snel het slachtoffer worden van bedreigingen aan hun adres en aan dat van hun familie, alsook slachtoffer van verlies van hun eigendommen of identiteitsdocumenten, van afpersing, diefstal, ontheemding, verwondingen en moord. De gevolgen van niet terugbetaling kunnen ook chantage, jobverlies, intimidatie, doodsb bedreigingen en fysiek gevaar voor zichzelf en de familieleden zijn (vrije vertaling, zie EUAA Colombia Country Focus, "Gota a gota loans", december 2022, p. 115, informatie eveneens toegevoegd aan uw administratief dossier)."

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat er een te enge lezing wordt gemaakt van de landeninformatie, maar laat na dit verder toe te lichten. Verzoekster brengt verder geen andere informatie en evenmin concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat de landeninformatie over het gota a gota-systeem waarop de commissaris-generaal zich baseert, niet toereikend of niet correct, dan wel onvolledig of niet langer actueel zou zijn. Verzoekster brengt verder geen overtuigende argumenten aan die de hierboven gemaakte analyse van het gota a gota- systeem in Colombia kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoekster verklaart dat zij de lening zelf aangevraagd heeft via een klant in de winkel die haar had verteld dat er iemand was die haar een gota a gota wilde lenen (NPO, p.13). Hierop zou verzoekster zelf contact hebben opgenomen om een lening aan te gaan, door middel van de gegevens op het visitekaartje (NPO, p.17).

In het licht van de beschikbare landeninformatie over het gota a gota-systeem én haar individuele omstandigheden, zoals verzoekster deze zelf schetst, is het evenwel zeer weinig tot niet aannemelijk dat verzoekster een gota a gota-lening zelf heeft geïnitieerd en zich daarbij bovendien geen rekenschap zou hebben gegeven van enig gevaar dat zij bij het afsluiten van zulke lening kon lopen, te meer ze zelf aangaf dat het om een gevaarlijke en illegale praktijk ging. Hoewel de landeninformatie niet uitsluit dat mensen ook zelf geld kunnen vragen en zo in de wurggreep van deze netwerken kunnen terechtkomen, brengt verzoekster geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan die aannemelijk maken dat dit in haar persoonlijke situatie het geval was. Immers gaat verzoekster voorbij aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing wat betreft de beweerde noodzaak om zulke lening aan te gaan en het risico dat verzoekster hiermee aanging, waarbij terdege het volgende gesteld: *"Om te beginnen was het bevreemdend dat u zelf de lening had geïnitieerd en zich daarbij geen zorgen had gemaakt (CGVS, p.12). U vertelde dat u thuis financieel wilde bijdragen, dat uw loon niet meer volstond na de corona pandemie en dat u 2.000.000 Colombiaanse peso (+/- 440 EURO) nodig had zodat u de gota a gota lening bent aangegaan (CGVS, p.12). U zei dat u op voorhand had geweten wat dergelijke gota a gota lening inhield en dat deze leningen illegaal waren, maar dat u er niet bij had stilgestaan en niet aan mogelijk gevaar had gedacht (CGVS, p.12). Het is bijzonder frappant dat u zich in het geheel geen rekenschap gaf van enig gevaar dat u bij het afsluiten van dergelijke zogenaamde gota a gota lening kon lopen, een nochtans gevaarlijke en illegale praktijk, zoals u zelf ook aangaf (CGVS p. 12, p.15, p.17).*

Het is overigens opmerkelijk dat u een gota a gotalening zou zijn aangegaan, aangezien u spaargeld had, een loon had, en zelfs wat geld aan de kant had staan (CGVS, p.18). Over het feit dat u geld aan de kant had staan en toch dergelijke wurglening zou zijn aangegaan, had u zagezegd nooit over nagedacht (CGVS, p.18). Weinig aannemelijk.

Ook is er de vaststelling dat u dus blijkbaar geld nodig had, en u bijgevolg een gota a gota was aangegaan, omdat u 2.000.000 COP nodig had, want u wilde thuis bijdragen en uw loon daalde en u kon nergens anders terecht voor een lening (CGVS, p.12), maar dat u voor de betaling van uw vliegtuigticket naar België, nota bene niet minder dan 7.000.000 COP, geld heeft geleend van enkele familieleden (CGVS, p.18). Deze inconsistentie doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw verklaring dat u zogenaamd te beschaamd was om eerder geld van uw familie te lenen, in plaats van een gota a gota lening aan te gaan, kan geen verschoning bieden (CGVS, p.18)."

Door louter te herhalen dat zij zich schaamde en niet van haar familie geld wilde lenen, voert verzoekster geen dienstig verweer en gaat zij in tegen haar eigen verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Colombia wel geld heeft geleend van haar familie. Met haar betoog in voorliggend verzoekschrift doet verzoekster verder ook geen afbreuk aan de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat zij zich geen rekenschap gaf van enig risico en gevaar bij het aangaan van een dergelijke lening, hoewel zij op voorhand wist wat een gota a gota-lening inhield en dat deze leningen illegaal en gevaarlijk waren, waardoor het opmerkelijk is dat zij dergelijke wurglening zou zijn aangegaan nu andere oplossingen wel degelijk mogelijk waren. Dat

verzoekster, die hooggeschoold is, nooit had nagedacht om bijvoorbeeld het geld te gebruiken dat zij aan de kant had staan, kan de Raad niet overtuigen en is weinig ernstig, te meer haar familie haar nog had gewaarschuwd voor het gevaar dat gepaard gaat met een *gota a gota*-lening (NPO, p. 12). Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat haar situatie van die aard was dat deze alsnog noodzakelijk maakte dat zij zulke lening aanging. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog betoogt dat de verwerende partij de financiële realiteit van mensen in sociaal kwetsbare situaties miskent, gaat zij voorbij aan haar verklaringen waaruit blijkt dat zij nog wat spaargeld had en wat geld opzij gehouden had, maar ook dat zij voor haar vliegtickets naar België bij haar familie het gewenste bedrag kon lenen. Aldus kan verzoekster geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke lening diende aan te gaan. Verzoeksters betoog is bijgevolg niet afdoende om een ander licht te werpen op bovenstaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, laat staan deze te weerleggen of ontkrachten.

6.6. Verder motiveert de verwerende partij terdege dat verzoekster uiterst vaag bleef over het praktische verloop van de *gota a gota*-lening waardoor niet kan blijken dat zij daadwerkelijk te maken kreeg met de *gota a gota*-wurgpraktijken. Dit geldt te meer aangezien verzoekster zelf een context schetst waarbij zij dagelijks bedreigd zou zijn geweest (NPO, p. 16-17). Verzoekster kon echter niet voldoende uitleg geven over onder meer de precieze terugbetalingsmodaliteiten en legde vage verklaringen af over hoe haar schuld opliep. De verwerende partij merkt terecht op dat het *“beweerdelijk aangaan van de gota a gota leningen (...) het feit [is] waar u al uw problemen aan koppelt, zodat dit een cruciaal element is in uw relaas en er van u hieromtrent heel wat doorleefde kennis en verklaringen met details mochten verwacht worden. U vertelde echter slechts op algemene wijze dat in het begin van de lening alles goed ging, dat u maandelijks werd betaald en dat u ook maandelijks afbetaalde tot ze op een bepaald moment meer geld begonnen vragen (CGVS, p.13). Men vroeg u geld, en als u zei dat u de dag erna zou betalen, vroeg men u meer geld, en dat ging zo steeds verder (CGVS, p.13).*

U kon ook niet voldoende gedetailleerd uitleggen hoe uw aan uw betaalverplichtingen diende te voldoen en bleef herhalen dat er u geld geleend werd, dat u diende terug te betalen en dat uw schuld steeds opliep (CGVS, p.13).

U bleef maar herhalen dat er u geld werd geleend, dat u moest terugbetalen en dat de intrest opliep waardoor u niet meer kon betalen (CGVS, p.13, p.14). Dergelijke vage verklaringen zijn op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat u daadwerkelijk een zogenaamde gota a gota lening afsloot.

Over de praktische modaliteiten van de lening bleef u ook te erg op de oppervlakte om enig geloof aan deze verklaringen te kunnen hechten. Zo kon u niet concreet uitleggen hoe u wist hoeveel u moest terugbetalen (CGVS, p.13). U vertelde hierover dat ze u dat zegden en dat u dan tot een akkoord kwam en men u dan zei hoeveel er betaald moest worden (CGVS, p.13). Vage verklaringen.

Verder doorgevraagd hoe er bij u geïnd werd, legde u uit dat eens u kapitaal had verzameld, u dan kon beslissen hoeveel u zou terugbetalen, maar dat u enkel intresten diende te betalen, en dat men u dan meer leende, en u zodoende geen enkele keuze had dan daar op in te gaan (CGVS, p.14). Bijzonder opmerkelijk in uw verklaringen was dat u aangaf dat er volgens u geen einddatum was waarop u moest betalen, die was “onbepaald”, en dat u steeds intresten bleef betalen (CGVS, p.14). Alleszins vage verklaringen.

Nog verder doorgevraagd om concreet uit te leggen hoe en wat u moest terugbetalen, kwam u niet verder dan te zeggen dat u per maand intrest diende te betalen, en als er te laat werd betaald, er boetes verschuldigd waren (CGVS, p.14). Wederom oppervlakkige verklaringen voor iemand die stelt voor zijn leven te moeten vrezen omwille van het aangaan van een illegale lening.”

Uit verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat, net omdat haar verklaringen omtrent cruciale elementen van haar relaas beknopt en vaag bleven, haar verschillende malen werd gevraagd om meer in detail te treden en concreter te worden over het praktische verloop van de *gota a gota*-lening (NPO, p.13 - 14). Opnieuw bleven haar verklaringen beknopt en vaag, en bleek zij niet in staat de nodige details en concretisering te verschaffen (NPO, p.13 -14). Ook in voorliggend verzoekschrift voegt verzoekster geen informatie bij hieromtrent, zij verwijst louter naar algemene informatie over *gota a gota*-leningen, zonder in concreto in te gaan op het praktische verloop van het aangaan van de lening. Verzoekster gaat er hiermee aan voorbij dat het louter bevestigen van haar verklaringen niet wegneemt dat deze vaag en summier zijn en daardoor haar verklaringen met betrekking tot de beweerde *gota a gota*-lening niet aannemelijk maken.

Verzoekster kan verder ook niet overtuigen waar zij ter verschoning van haar vage verklaringen over het praktische verloop aanvoert dat dergelijke leningen juist worden gekenmerkt door informeel en chaotisch beheer van rente en afbetalingen, mondelinge afspraken, en het ontbreken van transparantie, zoals verzoekster beschreef tijdens haar persoonlijk onderhoud. Dat zij niet in staat was om exact het rentepercentage of de afbetalingsstructuur te berekenen, doet dan ook geen afbreuk aan haar geloofwaardigheid, maar bevestigt net de kenmerken van het systeem dat zij beschrijft, aldus verzoekster. Verzoekster brengt echter geen enkele informatie aan die deze beweringen kan staven. Verzoeksters betoog dat de verwerende partij de aard van *gota a gota*-praktijken zelf miskent, vindt geenszins feitelijke grondslag in de landeninformatie die beschikbaar is in het administratief dossier. Daaruit blijkt net dat deze *gota a*

gota-leningen functioneren via een zeer duidelijke structuur, waarbij terugbetalingen nauwkeurig worden bijgehouden en er steeds meer digitaal wordt gewerkt en dit zelfs via apps (AD CGVS, Cedoca, COI Focus “Colombia, Gota a gota”, 7 januari 2020; EUAA “Colombia Country Focus”, “Gota a gota loans”, december 2022, p. 114-115). Verzoeksters betoog weet bijgevolg niet te vergoelijken dat haar verklaringen hieromtrent uiterst vaag blijven. Van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat hij doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn asielaansluiting, quod non in casu. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoekster meermaals in de mogelijkheid werd gesteld om meer informatie te verschaffen, maar dat zij naliet om duidelijkheid te verschaffen.

Een loutere verwijzing naar de algemene informatie over het ‘*gota a gota*’-betalingssysteem kan verder niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in Colombia werkelijk dergelijke lening aanging en daardoor wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft, gelet op wat voorafgaat, hierover in gebreke. Verzoeksters betoog is bijgevolg niet afdoend om een ander licht te werpen op bovenstaande motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoekster nog betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat haar verklaringen tegenstrijdigheden bevatten maar op geen enkel moment concrete tegenstrijdigheden identificeert, stelt de Raad een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing vast. Zo wordt gesteld dat verzoeksters verklaringen zijn behept met tal van vaagheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden, zodat haar relaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Verzoeksters betoog in het verzoekschrift is daarom niet dienstig.

6.7. In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt dat het weinig plausibel is dat verzoekster van alle betalingsberichtjes die zij ontving geen stukken of documenten kan neerleggen noch van de lening zelf of van de overschrijvingen die zij deed, hoewel alles via overschrijving en berichten ging en zij naar haar schuldeisers foto’s stuurde van haar overschrijvingen aan de bankautomaat. De informele aard van het kredietsysteem, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster aldus zelf verklaarde dat alles via overschrijvingen en berichten verliep. In de bestreden beslissing wordt daarom terdege geïndiceerd: *“Verder vertelde u dat men u via berichtjes duidelijk maakte wat u moest betalen, maar u kon van deze berichtjes niets van bewijze voorleggen (CGVS, p.14). U kon overigens geen enkel bewijs voorleggen: niet van de lening zelf, niet van de berichten die u ontvangen zou hebben, niet van de betalingen die u kreeg of zelf had gedaan (CGVS, p.14). Dit gebrek aan bewijs is uiterst opmerkelijk, aangezien u zelf vertelde dat alles via overschrijving, dus niet cash, en via berichten ging en u foto’s stuurde van uw overschrijvingen aan de bankautomaat naar de schuldeisers (CGVS, p.13 en p.14). Zodoende is het bijzonder weinig plausibel dat u van al deze stukken en documenten niets meer kan voorleggen.”*

Tevens wordt aangestipt: *“Zelfs van het beweerdelijke bericht dat men gestuurd zou hebben naar al uw contacten via sociale media (facebook en WhatsApp) ben u niet in staat om het originele bericht voor te leggen (CGVS, p.5). U legt enkel een afdruk neer van een getypte tekst op een A4 blad, niet gedateerd, zonder vermelding van afzender(s) of ontvanger(s) (zie uw stuk 8 in de map “Documenten” in het administratief dossier). Aan dergelijk document kan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde worden toegekend. U vertelde dat u alles had gewist, maar u beloofde dat u navraag zou doen om het bericht alsnog op te vragen bij iemand in Colombia (CGVS, p.5). Ondanks deze belofte heeft het CGVS echter geen bijkomende stukken van u mogen ontvangen (CGVS, p.5 en p.20). Nochtans was het bericht naar al uw klanten, familie, bazen, vrienden, iedereen gestuurd en was dit uw “grootste schaamte ooit” (CGVS, p.5). Dat u dit originele bericht aldus niet voorlegt, door het eenvoudig bij iemand op te vragen, is frappant en komt uw geloofwaardigheid allerminst ten goede.”*

De verwerende partij stelt vervolgens vast dat verzoeksters uitleg voor het gebrek aan bewijs niet kan overtuigen: *“Het gebrek aan bewijs legde u uit door aan te geven dat u er nooit aan gedacht zou hebben dat u deze bewijzen nog nodig had en dat u zodoende alles had weggedaan, en ook de mobiele telefoon met alle informatie op, die had u niet meer (CGVS, p.14). Dergelijke blote beweringen overtuigen niet en doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. De geloofwaardigheid van uw vrees wordt overigens ook ondermijnd door uw verklaring dat u Colombia niet heeft verlaten met het doel om internationale bescherming te zoeken en u er dus niet bij stilgestaan had dat u dergelijke bewijzen nog nodig zou gehad hebben (CGVS, p14).”*

In haar verzoekschrift vergoelijkt verzoekster dat zij onder psychologische druk stond en zij bewust haar telefoon, berichten en bestanden verwijderd heeft uit angst voor represailles. De Raad stelt evenwel vast dat dit niet meer is dan een poging van verzoekster om te trachten het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan andere bewijskrachtige elementen ter staving van haar beschermingsverzoek, te verklaren. Zij gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud immers duidelijk aan dat zij er nooit aan gedacht heeft dat zij deze bewijzen nog nodig zou hebben (NPO, p. 14). Deze uitleg strookt verder overigens niet met haar eerdere handelen aangezien zij naar eigen zeggen reeds in 2022, en opnieuw kort voor haar vertrek uit Colombia in

mei 2023, heeft getracht om een klacht in te dienen bij de Inspectie en de Fiscalía (NPO, p. 3-4). Deze context doet bijgevolg vermoeden dat zij zich wel degelijk bewust was van het belang van mogelijke bewijselementen.

De in haar verzoekschrift omschreven context van "*paniek en zelfbescherming*" kan niet worden teruggevonden in haar opgetekende verklaringen op het CGVS. Deze uitleg is niet meer dan een a posteriori rationalisatie, opgesteld met het doel om haar eerdere verklaringen alsnog aannemelijk te doen lijken. Deze latere verklaring is onvoldoende om het gebrek aan andere bewijskrachtige elementen dan haar verklaringen, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, te weerleggen. Zij gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud dan wel aan dat zij gebukt ging onder schaamte omwille van het bericht dat naar al haar contacten werd gestuurd, maar een dergelijk gevoel van schaamte biedt op zich geen afdoende verklaring voor het volledig verwijderen van potentieel bewijsmateriaal, zoals verzoekster in haar verzoekschrift suggereert. Verzoekster geeft ook geen nadere toelichting waaruit blijkt dat de schaamte dermate intens was dat deze leidde tot oncontroleerbaar of irrationeel handelen, zoals in casu het wissen van al haar bestanden. Dit wordt overigens ook tegengesproken waar zij in haar verzoekschrift benadrukt dat zij bewust de bestanden en berichten op haar telefoon heeft gewist uit angst voor represailles.

Haar beroep op schaamte staat verder op gespannen voet met haar verklaring dat zij ernstig vreest voor haar leven en bescherming zoekt. In een dergelijke context van ernstige bedreiging en angst kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster juist alle mogelijke bewijselementen zorgvuldig bewaart ter ondersteuning van haar relaas.

In casu moet daarom worden vastgesteld dat verzoekster zeer weinig documenten voorlegt die haar beweegredenen om haar land van herkomst te verlaten ondersteunen. Het door haar voorgehouden profiel is niet van die aard dat het aantonen van de kernaspecten van haar relaas met enige documentatie een onredelijke verwachting is. Waar verzoekster nu een aantal aspecten van haar verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, slaagt zij er niet in een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zoals wordt vereist door artikel 48/6, § 4, b) van de Vreemdelingenwet.

Onder verwijzing naar de UNHCR "*Credibility Assessment in Asylum Procedures: A Practical Guide*" van mei 2013, waarin wordt benadrukt dat verklaringen in asielzaken dikwijls de enige bewijselementen zijn waarop een verzoeker zich kan beroepen, klaagt verzoekster voorts aan dat haar beschermingsverzoek wordt afgewezen omdat zij geen objectieve bewijsstukken heeft kunnen voorleggen van de door haar beschreven lening en bedreigingen. Zij meent dat haar verklaringen over het *gota a gota*-systeem in die zin perfect te rijmen zijn met de situatie waarin objectieve bewijsvoering moeilijk of zelfs onmogelijk is en benadrukt dat zij duidelijk beschreef hoe zij telkens opnieuw werd aangesproken, hoe haar adres gelekt werd, hoe haar werkgever werd benaderd, en hoe zij zich nergens meer veilig voelde.

Verzoeksters betoog overtuigt echter allerminst.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat de communicatie in het kader van de *gota a gota*-lening naar eigen zeggen via overschrijving en berichten ging en verzoekster naar haar schuldeisers foto's stuurde van haar overschrijvingen aan de bankautomaat. Dit strookt overigens met de landeninformatie waarin wordt gesteld dat de *gota a gota* organisaties meer digitaal te werken en nu tal van apps gebruiken om tot betalingen aan te zetten. In het licht van verzoeksters eigen verklaringen en de landeninformatie, mag daarom redelijkerwijs worden verwacht dat zij hiervan enig bewijs kan voorleggen.

Verder gaat zij er met haar betoog volledig aan voorbij dat haar verklaringen omtrent het praktische verloop van de *gota a gota*-lening uitermate vaag en beknopt bleven. Louter poneren dat zij wel degelijk gedetailleerde, coherente en herhaaldelijke verklaringen aflegde over de gang van zaken en dat zij wel specifieke informatie gaf, doet hier geen afbreuk aan en neemt niet weg dat haar overige verklaringen over kernaspecten van haar relaas geenszins overtuigen, zoals in punten 6.5 en 6.6. reeds uiteengezet. De ongeloofwaardigheid van haar verklaringen wordt nog verder duidelijk door de vaststelling dat verzoekster niet eens bij machte blijkt te concretiseren hoe en hoeveel zij betaald heeft: "*U legde uit dat u 6.000.000 COP (+/- 1.330 EURO) en 20.000.000 COP (+/- 4.450 EURO) betaald had, meer dan het drievoudige van uw schuld (CGVS, p.14). Doorgevraagd naar een overzicht van uw betalingen, zei u dat u tot een akkoord was gekomen dat u 6.000.000 COP zou geven, en dat men dan gezegd zou hebben dat dit enkel boetes en intresten waren, waarna u verder betaalde tot u 20.000.000 COP had betaald (CGVS, p.14). Maar dan verder doorgevraagd hoe u wist wanneer u moest betalen, kwam u niet verder dan te zeggen dat uw schuld was opgelopen tot 20.000.000 COP en dat "alles toen ontplofte", want u had alles betaald en dan bent u gestopt met betalen (CGVS, p.14). Opnieuw zijn dit vage verklaringen waarmee uw geloofwaardigheid onderuit wordt gehaald.*" Zoals in punt 6.6 weet verzoeksters betoog niet te vergoelijken dat haar verklaringen hieromtrent uiterst vaag blijven.

Het beweerdelijk aangaan van de *gota a gota*-lening vormt het kernpunt waarop verzoekster al haar problemen baseert. Dit maakt het tot een essentieel element in haar relaas, waarover van haar in redelijkheid gedetailleerde, doorleefde verklaringen en concrete kennis mogen worden verwacht. De verklaringen die

verzoekster hierover aflegt, blijven echter vaag en oppervlakkig en zijn op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat zij daadwerkelijk een zogenaamde *gota a gota*-lening afsloot.

In dit verband benadrukt de Raad nog dat de bevindingen in de bestreden beslissing, die door de Raad als pertinent en determinerend worden weerhouden, als een geheel moeten worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van deze bevindingen op grond waarvan het vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt geacht.

6.8. De geloofwaardigheid van verzoeksters opgedist vluchtrelaas wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat haar achtergebleven familie in Colombia geen problemen kent, terwijl verzoekster aangaf dat veel familieleden in dergelijke situaties vermoord of afgeperst worden. De commissaris-generaal bemerkt in dit verband terdege: *“Uw geloofwaardigheid wordt nog verder op de tocht gezet door de vaststelling dat u zelf aangaf dat u terecht was gekomen bij een van de gevaarlijkste gota a gota kredietverstrekkers van heel Colombia, namelijk bij een kantoor dat gelinkt was aan wijlen Pablo Escobar (CGVS, p.15). U zei ook dat dergelijke leningen doorgaans slecht aflopen, en de ontleners uit hun huis worden gejaagd, worden vermoord of verdwijnen als ze niet betalen (CGVS, p. 15). De familieleden van de ontleners wacht geen beter lot: zij worden vermoord of afgeperst als de ontleners zelf niet kan betalen (CGVS, p.15). Uw relaas ontbreekt het dan ook aan interne logica, aangezien u vertelde dat uw schuldeisers, die u zouden vermoorden en kostte wat het kost willen dat u hen betaalt, uw familie in Colombia met rust laten (CGVS, p.10, p.18). U zei dat er na uw vertrek uit Colombia niets meer gebeurd is in verband met uw problemen (CGVS, p.17). Indien uw geldschietters het werkelijk op uw leven zouden gemunt hebben, zoals u voorhoudt, is allesbehalve logisch dat zij uw in Colombia achtergebleven familie niet op een of andere manier viseren, teneinde u onder druk te zetten. Dit geldt eens te meer aangezien u zelf verklaarde dat veel familieleden in dergelijke situaties worden vermoord of afgeperst (CGVS, p.15). U werd met deze inconsistentie geconfronteerd, waarop u geen uitleg kon geven en dit ook niet wist, want uw familieleden waren inderdaad kwetsbaar (CGVS, p.18). U zei dat het misschien god was die u beschermde (CGVS, p.18). Uw verwijzing naar mogelijke goddelijke interventies kan het vastgestelde gebrek aan plausibiliteit evident niet opheffen.”*

Deze beoordeling wordt echter door verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

6.9. Gelet op wat voorafgaat, vervolgt de commissaris-generaal nog terdege: *“Niet in het minst dient hier aan te worden toegevoegd dat aangezien u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het feit van het aangaan van de gota a gota leningen, er aan uw verklaarde vervolgingsfeiten ook geen geloof kan worden gehecht. U was overigens niet bij machte gedetailleerd en chronologisch vertellen wat er precies gebeurde en u bleef, ondanks herhaaldelijk verzoek tot concretisering, op algemene samenvattende wijze vertellen dat u een lening was aangegaan en men steeds agressiever werd, u elke dag berichten kreeg, u werd beledigd met scheldwoorden en men u bedreigde waarbij u steeds meer diende te betalen (CGVS, p.16).”*

Uit verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat, net omdat haar verklaringen hieromtrent beknopt en vaag bleven, haar herhaaldelijk werd gevraagd om haar vluchtrelaas te concretiseren (NPO, p.16-17). Opnieuw bleven haar verklaringen beknopt en vaag, en bleek zij niet in staat de nodige details en chronologie te verschaffen (NPO, 16-17). Door in het verzoekschrift louter reeds afgelegde verklaringen te herhalen en op algemene wijze de gedane gevolgtrekkingen tegen te spreken, waaruit enkel blijkt dat zij niet eens is met deze beoordeling, brengt verzoekster geen concrete en overtuigende argumenten bij die deze pertinente motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Verzoekster gaat er dan ook aan voorbij dat het louter bevestigen van haar algemene samenvattende verklaringen niet wegneemt dat deze vaag en summier zijn waardoor haar verklaringen met betrekking tot de beweerde *gota a gota*-lening en daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. In dit verband verwijst de Raad nogmaals naar wat reeds supra werd uiteengezet.

6.10. Daarbij komt nog dat er een onaannemelijk lang tijdsverloop in verzoeksters verhaal zit. Naar eigen zeggen heeft zij immers reeds in 2021-2022 de eerste lening afgesloten, waarbij zij gedurende een jaar lang elke dag werd bedreigd, maar heeft zij uiteindelijk pas in mei 2023 het land verlaten. De vergoelijking in haar verzoekschrift dat zij hoopte op een oplossing en hulp van haar netwerk en pas bij het uitblijven daarvan heeft besloten haar land van herkomst te verlaten, overtuigt niet. Gezien de ernst van de door verzoekster voorgehouden bedreigingen mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen.

De commissaris-generaal stelt verder bovendien nog terdege: *“Dat u daarbij zogenaamd gedurende een jaar lang, elke dag, zelfs zon- en feestdagen, de hele tijd werd bedreigd en lastig gevallen, zonder dat men concreet tot repercussies zou zijn overgegaan, is ook niet erg aannemelijk (CGVS, p.17). U schetst immers een beeld van aanslepende bedreigingen en vertelde dat u constant werd belaagd, op mondelinge wijze, dat men u kwam opzoeken en u beledigde en u verbaal onder druk zette (CGVS, p.16), maar de facto ging het niet verder dan dat. Men kan zich in deze de vraag stellen met welke reden uw agressieve geldschietters, indien zij werkelijk u of uw familie zouden willen vermoorden omdat u niet meer betaalde en stopte met*

betalen, zich de moeite zou blijven getroosten om zagezegd onophoudelijk bedreigingen u richting uit te sturen zonder eigenlijk ook maar enige verdere concrete repercussies hieromtrent te ondernemen en u op die manier zelfs blijvend de mogelijkheid zou hebben geboden om te ontkomen.” Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Verzoeksters verklaringen gaan overigens ook duidelijk in tegen de beschikbare landeninformatie, weergegeven in punt 6.5, waarbij er bij *gota a gota*-leningen aan schuldenaars veel minder respijt en bewegingsruimte wordt gelaten dan bij verzoekster het geval zou zijn geweest.

6.11. De psychologische en medische attesten, bijgebracht in verzoeksters aanvullende nota, doen over voorgaande bevindingen niet anders denken. Uit de attesten van een erkend klinisch psycholoog kan enkel blijken dat verzoekster twee afspraken had met het oog op het verbeteren van haar mentale gezondheid in het kader van existentiële psychotherapie. Zoals eerder vermeld, bevatten deze attesten geen diagnose of enige duidelijke verheldering over de concrete mentale gezondheidstoestand van verzoekster. De bewering in de aanvullende nota dat verzoekster psychologische schade heeft opgelopen die het gevolg is van jarenlange bedreigingen en intimidaties in Colombia, kan hier niet in worden gelezen noch uit blijken. Deze attesten blijven aldus zeer vaag; wat juist de stressvolle gebeurtenissen zijn die verzoekster in haar land van herkomst zou hebben meegemaakt, wordt nergens geconcretiseerd. Nergens wordt gesteld dat verzoeksters beweerd psychologische problemen hun oorzaak vinden in de beweerd context van bedreigingen omwille van het aangaan van een illegale lening; de psycholoog doet hierover geen enkele uitspraak en spreekt zich nergens uit over de omstandigheden en oorzaken die aan de grondslag zouden liggen van verzoeksters mentale gezondheidstoestand. Dat verzoekster psychologische problemen zou kennen, betekent overigens niet dat zij alsnog nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op voorgaande bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoekster psychologische problemen zou kennen, aldus nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar beweerd psychologische problemen. Verzoekster laat voorts na aan te tonen waarom haar beweerd psychologische problemen bij een terugkeer zouden kunnen leiden tot een situatie die zou oplopen tot vervolging of ernstige schade. De bewering in de aanvullende nota dat een *“terugkeer naar Colombia (...) het herstelproces ernstig zou ondermijnen, gezien de reële kans op hernieuwde confrontatie met dezelfde criminele netwerken en het risico op hertraumatisering”*, wordt nergens in de voorgelegde attesten vermeld, laat staan onderbouwd. Het betreft dus niet meer dan een blote bewering, zodat verzoekster bijgevolg ook niet aantoonde dat haar therapeutisch traject enkel in België zou kunnen worden voortgezet en gewaarborgd.

Hetzelfde geldt wat betreft de medische verslagen van 5 en 8 april 2025 waaruit enkel kan blijken dat verzoekster wegens haar ademhalingsproblemen werd doorverwezen voor een cardiologisch onderzoek. Nergens wordt verwezen naar de door verzoekster voorgehouden gebeurtenissen als verklaring van haar gezondheidsproblemen.

Gelet op al deze vaststellingen oordeelt de Raad dat aan deze psychologische en medische attesten slechts een zeer beperkt gewicht kan worden gegeven en dat zij, in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, bijgevolg niet opwegen tegen het geheel van de voorgaande bevindingen waaruit volgt dat verzoeksters verklaringen geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens de administratieve procedure geen vrees omwille van haar mentale of medische toestand heeft aangehaald. Zij toont thans middels haar betoog in het verzoekschrift, de aanvullende nota en de daarbij gevoegde verslagen evenmin in concreto aan dat haar mentale of fysieke gezondheidsproblemen van die aard zijn dat zij hierdoor dermate kwetsbaar zou zijn dat dit op zich in haar hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt voorts dat medische problemen an sich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van deze wet. Indien verzoekster een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen op medische gronden, dient zij hiertoe de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

6.12. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten beoordeelt als volgt: *“Uw Colombiaans paspoort en identiteitskaart, alsook uw geboorteaktes tonen uw identiteit aan, dewelke niet ter discussie staat (uw stukken 1 t.e.m. 4). (...) Het document van uw advocaat in België en een notariële akte van Colombia zijn niet relevant in uw dossier (uw stukken 7 en 10). Het vermeend via sociale media verspreide bericht werd supra reeds besproken en mist, zoals vastgesteld, objectieve bewijswaarde. Tot slot, wat de inhoud van uw usb-geheugenstick betreft. Hierop staan twee stukken: een screenshot van een gesprek via Telegram en een video van een straatbeeld van zeven seconden (stuk 10). Aan de screenshot van het bericht, beweerdelijk verstuurd tussen uw nicht K. en H. kan geen bewijswaarde worden verleend, want hierover verklaarde u dat dit bericht werd verstuurd vanuit een vals profiel naar uw nicht (CGVS, p.19). Het korte filmpje van enkele seconden geeft de weergave van een straatbeeld met passage van mensen op*

de openbare weg (CGVS, p.11). U zegt hiermee te willen aantonen dat men naar u zoek was en de hele tijd rond uw huis hingen en u wil hiermee aantonen dat u overal lastig gevallen werd (CGVS, p.11). Een en ander kan echter geenszins uit dit zeer korte filmpje afgeleid worden." Bij gebrek aan dienstig verweer wordt deze beoordeling door de Raad overgenomen.

Wat betreft de klacht bij de Fiscalia, die verzoekster online indiende (stuk 5), bemerkt de commissaris-generaal terdege dat deze niet meer dan een eenzijdige verklaring is, en dat eenieder online uiteindelijk kan verklaren wat hij wil. Wat betreft de andere klacht die dateert van 29 december 2022, is na vertaling door het CGVS alsook na confrontatie tijdens het persoonlijk onderhoud, gebleken dat deze niets met haar huidig verzoek om internationale bescherming te maken heeft (stuk 6; NPO, p.19).

Verzoekster brengt in haar verzoekster geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

6.13. Door in het voorliggende verzoekschrift enkel te stellen dat de gedane vaststellingen berusten op een eenzijdige, subjectieve appreciatie, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren, betreffen deze bevindingen geen loutere veronderstellingen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verwerende partij op grondige en zorgvuldige wijze de aannemelijkheid van verzoeksters verklaringen heeft geanalyseerd in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie over de *gota a gota*-leningen in Colombia, alsook verzoeksters eigen verklaringen en de door haar geschetste omstandigheden. Uit een analyse van verzoeksters verklaringen in het licht van de landeninformatie over de *gota a gota*-leningen in Colombia en de elementen in het dossier volgt dat de verwerende partij terecht mocht bemerken dat de door verzoekster geschetste gang van zaken weinig aannemelijk en zelfs ongeloofwaardig is. Verzoekster brengt geen elementen bij die hier alsnog een ander licht op werpen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van haar verklaringen zouden zijn gebaseerd op loutere veronderstellingen, zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen. Waar verzoekster hierbij nog stelt dat essentiële elementen uit haar persoonlijk onderhoud en contextuele gegevens uit het administratief dossier miskend of onjuist geïnterpreteerd werden, merkt de Raad op dat zij nalaat om ook dit op enige wijze toe te lichten. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de verwerende partij bevoordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Ten slotte is de algemeenheid en vaagheid van dit betoog niet van die aard dat het op dienstige wijze de voorgaande motieven, die zijn gebaseerd op objectieve landeninformatie en verzoeksters eigen verklaringen, kan weerleggen of in een ander daglicht kan stellen.

6.14. Verzoeksters kritiek op het motief dat betrekking heeft op het niet uitputten van de voorhanden zijnde overheidsbescherming in Colombia, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoeksters kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar het geheel van de voormelde bevindingen, zoals samengevat in punt 6.3, voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen te schragen.

Verzoekster betoog over haar specifieke individuele kwetsbaarheid als alleenstaande vrouw zonder sociaal vangnet in Colombia, kan niet overtuigen. Uit verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat zij in Colombia wel degelijk kan rekenen op een ondersteunend sociaal netwerk. Zij woonde samen met haar zus en haar vader, in het huis van haar ouders, met wie ze nog steeds contact heeft, alsook met andere familieleden (NPO, p. 5, 7, 9-10). Uit haar verklaringen blijkt verder dat verzoekster zelfredzaam is. Zo rondde zij een bachelor in grafisch ontwerp en marketing af (NPO, p.8). Voor haar vertrek was zij in de verkoop opgeklommen tot winkelverantwoordelijke (NPO, p.8-9).

6.15. Het geheel aan documenten en de onaannemelijke, inconsistente, vage en oppervlakkige verklaringen van verzoekster in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie in het kader van een integrale afweging, acht de Raad het geheel van de voorgaande bevindingen, zoals samengevat in punt 6.3 en met uitzondering van het overtollig motief, voldoende pertinent en determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekster voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Waar in casu verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, blijkt niet dat haar verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn noch dat deze niet in strijd zijn met algemene landeninformatie. Verder geeft verzoekster geen bevredigende verklaring omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen en is haar algemene geloofwaardigheid niet komen vast te staan.

Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, b), c) en e) van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoekster haar vluchtrelaas niet aannemelijk en maakt zij bijgevolg evenmin aannemelijk dat zij hierdoor ernstige problemen riskeert in geval van terugkeer. Verzoekster maakt aldus niet

aannemelijk Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

7.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Wat betreft de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet omschreven schade betreft, die bestaat in *“een ernstige bedreiging van het leven of de persoon”* van de verzoeker, moet worden opgemerkt dat deze bepaling betrekking heeft op een *“algemener”* risico op schade dan de risico's die onder a) en b) van dat artikel worden genoemd. Zo wordt hier in ruimere zin bedoeld op een *“bedreiging van het leven of de persoon”* van een burger, en niet zozeer op bepaalde gewelddadigheden. Bovendien is deze bedreiging inherent aan een algemene situatie van gewapend conflict die *“willekeurig geweld”* meebrengt, hetgeen inhoudt dat het geweld gericht kan zijn tegen personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden, situatie of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 33-34).

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek en individueel van aard zijn.

7.2. Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus” van december 2022 en de COI Focus “Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025 wordt in de aanvullende nota van 5 augustus 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdentificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische)

activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

7.3. De Raad acht deze actualisatie van de landeninformatie en daaruit volgende analyse correct en pertinent. De analyse wordt bijgevolg integraal overgenomen.

In casu wordt vooreerst, gelet op de actuele beschikbare landeninformatie ter beschikking gesteld van de Raad, niet betwist dat er zich in Colombia binnenlandse gewapende conflicten afspelen tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat deze gewapende conflicten zich over het gehele grondgebied van Colombia uitspreiden, maar wel dat ze zich afspelen op het platteland van een aantal geografische gebieden, in casu een beperkt aantal departementen.

De Raad merkt in dit verband op dat om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, er rekening moet worden gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43). Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger uit Colombia dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming).

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de grootstad Medellín in het departement Antioquia, waar verzoekster haar hele leven tot aan haar vertrek zou hebben verbleven (NPO, p.8), worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van het departement Antioquia sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is, alsook dat, voor zover er sprake is van willekeurig geweld, het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

Voor verzoekster is echter de veiligheidssituatie in de grootstad Medellín van belang, aangezien zij afkomstig is uit deze grootstad. Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat in (groot)steden zoals Medellín er evenwel geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité). Tevens volgt uit de landeninformatie dat het geweld dat gepaard gaat met de gemeenrechtelijke criminaliteit die zich in grootsteden zoals Medellín voordoet, in wezen doelgericht is, en niet willekeurig van aard.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert in haar aanvullende nota niet langer actueel of correct is of hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waar verzoekster naar verwijst in het verzoekschrift, is immers dezelfde of ligt geheel in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota steunt. Met het persartikel van 20 januari 2025 dat in het verzoekschrift wordt aangehaald over de uitgeroepen noodtoestand, voert verzoekster verder geen concrete elementen of overtuigende argumenten aan die de gemaakte analyse in een ander daglicht kunnen stellen of kunnen weerleggen. De door verzoekster aangehaalde noodtoestand is immers geen maatregel die geldt voor heel Colombia, maar werd slechts uitgeroepen in specifieke regio's waar de veiligheidssituatie uitzonderlijk gespannen is, zoals bepaalde landelijke gebieden waar illegale gewapende groepen en rebellen/guerrillagroeperingen actief zijn, waaronder de regio Catatumbo (COI Focus *“Colombia: Veiligheidssituatie”* van 10 april 2025, p. 23-26). De grootstad Medellín valt niet onder deze getroffen regio's.

Er wordt noch in de bestreden beslissing noch in de aanvullende nota van de verwerende partij ontkend dat het geweld dat voortvloeit uit de gewapende conflicten in de rurale gebieden van een aantal departementen, een impact heeft op de stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van deze departementen, evenwel wordt hierbij terdege geduid: *“Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio’s van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”*

Verzoekster brengt met haar betoog in het verzoekschrift geen enkel concreet element bij dat toelaat vast te stellen dat er in de grootstad Medellín sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Waar verzoekster nog betoogt dat *“afpersing, moorden, kidnappings en bedreigingen van burgers”* op een hoog niveau aanwezig blijven, herhaalt de Raad dat uit de beschikbare landeninformatie volgt dat in de grootsteden vooral sprake is van gemeenrechtelijk crimineel geweld dat niet kadert binnen een gewapend conflict en dat dit geweld in wezen doelgericht is, en niet willekeurig van aard, en derhalve geen uitstaans heeft met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uit-strekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in de grootsteden, zoals Medellín, sprake is van zulk willekeurig geweld. De Raad besluit, gelet op de beschikbare landeninformatie, dat het aanwezige geweld in Medellín niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het gemeenrechtelijk crimineel geweld, dat onder meer een grootstad zoals Medellín treft, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Medellín, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. De vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, stelt zich in casu niet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de verwerende partij verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Verzoekster heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt dat

verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Dat er sprake zou zijn van een selectieve feitenvaststelling door de commissaris-generaal, wordt geenszins aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de commissaris-generaal in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan door de Raad niet worden bijgetreden.

9. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat inhoudt dat de artikelen 3 en 13 van het EVRM worden onderzocht in zoverre deze inhoudelijk overeenstemmen met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeer-beslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Verder heeft verzoekster gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Artikel 13 van het EVRM is bijgevolg niet geschonden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO